

N:o 24.

Af herr **Söderberg**, angående tull å färgadt eller blekt silke.

Vår sidenindustri har haft att bestå en svår kamp för tillvaron alltsedan franska handelstraktatens början år 1865, då dess tillverkningsvärde utgjorde 1,034,000 kronor, men sedan sjönk till blott 471,000 kronor år 1893, beroende på de låga tullsatser, kronor 2: 80 å helsiden och kronor 2: 35 å halvesiden, allt pr kilogram, hvilka sedan 1876 varit gällande.

År 1892 höjdes tullen till 8 kronor för helsiden och 3 kronor för halvesiden.

Flere reservanter hade emellertid tyckt, att de svenska sidenfabrikanternas vinst på så hög tull borde nedbringas genom ett fördyrande af deras råvara, och denna idé vann vid följande 1893 års riksdag framgång, då en tull åsattes ofärgadt rått silke å 2 kronor per kilogram.

År 1897 bestämde Riksdagen emellertid tullfrihet för råsilke, hvilket är fullkomligt konsekvent, alldestund råsilke är ett verkligt råmaterial, som icke produceras inom landet.

Vår sidenindustri är sålunda någorlunda skyddad, men silkesfärgningen, som äfvenledes numera blifvit en industri, har icke blifvit af Riksdagen tillbörligen beaktad.

Det färgade silket kan nemligen betraktas såsom ett halffabrikat, beroende på färgningen, hvilken med den moderna teknikens utveckling blifvit en industriel procedur.

Som råsilket har gummit qvar, inledes färgningen med kokning eller degummering, hvarvid silket förlorar cirka 27 procent af sin vikt. De

derpå följande färgningsprocesserna äro olika och många efter hvarandra, allt efter materialets beskaffenhet och ändamålet med dess bearbetning. Här fordras både kemisk sakinsigt och teknisk färdighet förutom den personliga insatsen i arbetet.

Visserligen skulle den omständigheten, att vid silkesfärgning ofta genom tillsats af vissa ämnen en större tyngd eller vigt uppstår, med högre tullumgäld, synas innebära en tillräcklig fördel för den inhemska silkesfärgningen gent emot importen från utlandet af färgadt silke, men dels innefattar denna tungfärgning endast någon del af det hit importerade silket, dels har också den inhemska silkesfärgningen att draga sina bördor i form af dyrbara transportkostnader å kemiska preparater och deras förtullande till 15 procent af värdet; det vore därför orätt att till fromma för sidenindustrien, hvilken för öfrigt icke skulle nämnvärdt deraf fördyras, förneka silkesfärgningen hemma i landet nödigt skydd, då det kan bevisas att densamma aftagit i sådan grad att den hotar att försvinna, importen från utlandet till godo, hvilket ju äfven de statistiska uppgifterna ådagalägga.

Importen af silke 1883—1898.

År.	Rätt. Vigt kilogram.	Ofärgadt. Värde kronor.	Färgadt. Vigt kilogram.	Värde kronor.
1883	12,402	470,492	6,736	383,952
1884	9,472	435,712	7,262	413,934
1885	11,804	542,984	6,768	185,776
1886	10,119	465,474	6,459	368,168
1887	7,339	337,594	5,699	324,843
1888	8,480	390,080	6,713	382,641
1889	9,389	431,894	7,572	439,176
1890	9,276	426,669	7,632	435,024
1891	9,577	396,488	7,335	375,552
1892	8,460	321,480	8,002	376,094
1893	8,477	322,126	11,518	541,346
1894	5,283	200,754	7,718	362,746
1895	6,760	256,880	10,860	510,420
1896	7,430	282,340	12,897	592,059
1897	5,801	220,438	13,095	615,465

Tabellen visar en tilltagande import af färgadt silke, under det att råsilkesimporten snarare aftager. Dertill kommer, att på senare år användes cirka hälften af det importerade råsilket vid de elektriska trådfabrikerna utan att färgas. Man kan således antaga, att numera blott hälften af det hit importerade råsilket färgas här hemma.

Ett ytterligare vittnesbörd om den svårighet, hvarmed silkesfärgningen hålles uppe.

Då i utlandets etablissement färgningskostnaden på grund af ansevärdare resurser, större produktion och billigare färgstoffer måste ställa sig betydligt lägre än här, finner den svenska fabrikanten sin fördel uti att importera färgadt silke i stället för att färga råsilket här hemma.

Det behöfves snar hjälp, och ett någorlunda effektivt skydd kan endast ernås genom en tullsats af 2 kronor per kilogram för färgadt eller blekt silke, medan råsilket bör förblifva tullfritt.

På grund af ofvan anförda och då en allmän klagan försports från silkesfärgerierna inom landet, då importen af råsilke upphör och ersättes med import af färgadt silke, eller med andra ord, att råvarans beredning undandrages vårt eget lands färgerier, så finner jag mig befogad anhålla,

att Riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring
i tulltaxan, att ifrågavarande bestämmelse måtte lyda:
Silke, färgadt eller blekt, 2 kronor per kilogram.

Stockholm den 25 januari 1899.

P. M. Söderberg.
